

ning til at nedsette et Udvalg, naar Regjeringen ikke ønskede det, naar der ikke var Et og Andet, som Regjeringen ønskede at sætte igjennem. Smidleritid, naar der nu efter min Mening mal à propos er nedsat et saadant Udvalg, kunde jeg have ønsket, at der i Udtalelserne fra dette Udvalg dog var Et og Andet, der var fremhævet noget stærkere og fylbigere, end sket er. Det Eneste, om jeg saa maa sige, Nye, der er kommet mig for Die i den Retning, er Udtalelsen om Varemæglerens Prislister. Det er egentlig, som om disse skulle lægges til Grund for Dyrkestillaget til Embedsmændene, det er, som om disse Listes skulde være det Thermometer, hvorefter Rigsdagens Velvillie overfor Embedsmændene skulde rette sig, saaledes at man akkurat gav det Fornødne, saa at de ikke kunde dø af Sult. Jeg tror, at dette Standpunkt overfor Embedsmændene er overordentlig forkasteligt og skadeligt for vort Fædreland. Jeg skulde dog ikke, da jeg tidligere har talt om dette Emne, have taget Ordet, naar det ikke var min fulde Overbevisning, at vi skade vort Folk og vort Land i allerhøjeste Maade ved saaledes at knappe af paa Embedsmændenes Løn ved aarlig at formindske deres Løn med nogle faa Skilling. Alt i Relation til dette Varemæglerthermometer. Det er en Bei, som vi ikke maa komme ind paa, som vi maa forlade, og de Herrer af Venstre, som sidde derovre ved Bæggen, tillade mig at sige dem, at Demokraterne her i Landet aldrig komme igjennem og aldrig ville faae Magten, og hvis de fik den, aldrig vilde kunne udrette Noget, naar vi ikke have en dygtig, hæderlig og uafhængig Embedsstand. Det kan ikke hjælpe at tro, at Embedsstanden er den eneste Stand, hvor Dygtighed og udmærkede Evner og Flid og Samvittighedsfuldhed ikke skal kunne bringe det til et godt Resultat. Der gives jo ikke nogen Stand i Landet, selv den allertaveligste, hvor ikke en Mand, naar han har usædvanlig gode Evner og er flink og flittig, kan skaffe sig en saadan Stilling, at han kan deltage i Livets Nydelse. Enhver vil dog indrømme, at der blandt alle vore Artekæmmere findes enkelte, som ved Flid og Dygtighed ere naaede op til at have store og betydelige Indtægter aarlig, og saaledes gaar det med alle Stender uden Undtagelse. Den eneste Stand i Danmark, hvor man ikke kan naae en lukrativ Stilling eller — paa ingen Maade lukrativ, det var et uheldigt Udtryk, — men en Stilling, hvor man i al Beskedenhed kan tillade sig at deltage i Livets Nydelse, er Embedsstanden. De Herrer have, og jeg med, ved Kultusministerens Velvillie Afgang til Tilstuerpladsen i det kongelige Theater. Se Dem om, mine Herrer! Finde De der Generaler eller Præsteretsassessorer eller Justitiarius i Præsteret? De finde hverken dem eller deres Familier, nei, det er Handels-

standen, De finde. Jeg veed ikke, om det er, for at Handelsstanden yderligere skal udbrede sig, at de ville afstafte Skibsaafgiften; thi dette vil sandsynligvis ikke blive til Lettelse for Smaafolk, men for de Herrer Kjøbmænd, som jeg forresten under alt Godt, — ogsaa at gaa i Theatret; det er mig kjært at se dem der. Men jeg paastaar, at det er ligefrem upassende, at de, der ere i Epidisen for den store Administration, ere stillede saaledes, at de ikke engang kunne gaa i Theatret een eller to Gange om Aaret. Jeg taler ikke om Smaafolk som Oberster og Kontorchefer, de komme der aldrig, og komme de der engang paa deres Fjælsdag, er det i Galleriet (Munterhed). Det er sandt, hvad jeg siger; jeg veed, hvem der kommer i Theatret, der kommer ingen af Embedsstanden, det er en Undtagelse, medmindre Embedsstanden er saa lykkelig at høre til et af Tingene, det er en anden Sag. Jeg kunde altsaa have ønsket, at dette Udvalg, der tæller saa mange af Landstingets fortrinligste Kræfter, havde sagt med bestemt og afgjørende Ord sin Mening om, hvorledes Embedsstanden bør lønnes her i Landet, at det ikke var kommet med dette, at nu havde det endog saa vist sig paa Listen, at Priserne vare gaaede nogle Skilling op, og at man derfor burde give nogle Skilling til Embedsmændene. Det var ikke saaledes, at jeg havde ventet, at Landstingsudvalget havde udtalt sig om dette Spørgsmaal. Det maatte se paa Spørgsmaalet i mere Almindelighed, se paa den Betydning, at man lønner Embedsstanden tilstrækkelig, saaledes at den, som sagt, kan deltage i de samme Nydelse som andre Samfundsklasser, der ere stillede lige med den, kunne deltage i. Men man skal ikke bestandig holde der for Die: Du faar akkurat det Fornødne, ikke en Skilling mere. Thermometret er gaaet ned, nu gaar ogsaa Din Løn ned. Det kan ikke gaa an. Det er en Mening, som jeg maatte staa ene med — jeg vil dog ikke haabe det — men som jeg tillader mig at udtale, at der her havde været Leilighed til at fremkomme med saadanne Udtalelser, som jeg har antydnet, naar der dog ikke var Leilighed til at sige Andet. Men dette, alene at trække denne elendige Vareliste frem, har indigneret mig. Derfor har jeg tilladt mig at bede om Ordet.

Formanden: Naar det ærede Medlem i Begyndelsen af sit Foredrag yttrede sig mod den af Landstingettagne Beslutning om at nedsette et Udvalg i denne Sag, maa jeg gjøre det ærede Medlem opmærksom paa, at Forhandlingen om Hensigtsmæssigheden eller Uhenigtsmæssigheden af denne Beslutning ene hørte hjemme ved Slutningen af første Behandling. Der sandt Spørgsmaalet sin Afgjørelse, og Forhandlingen om det